

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XLII. De revelatis huic Virgini mysterijs Incarnationis, & Nativitatis
Filij Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

latere ad alterum libros Missales, qui erant duo. Divina Majestas inchoavit Evangelium, dicendo: *Dominus vobiscum.* & Angeli responderunt nonnulla verba, quae nō percepi. Profecuta est Eiusdem Majestas Evangelium, quod erat: *Missus est Angelus Gabriel.* & pervenit usque ad ea verba: *Ave gratia plena* ubi sublitit, ac rediens ad altare accepit parvam hostiam (vidi clarè,

ab Ipsius Majestate nullam hostiam fuisse sumptam) venitque cum Sanctis ad me, & realiter ac verè mihi illam dedit sumendam: verè enim agnovi istam communionem esse sacramentalem. Reverius Dominus ad altare, inclinavit se, atque abivit, sicut venerat, datà mihi prius suà benedictione. Ipse sit benedictus. Amen.

CAPUT XLII.

De revelatis huic Virgini mysterijs Incarnationis, & Nativitatis Filij Dei.

Devotissima sunt circumstantia, & aliquae earum prorsus singulares, quibus cum Deus hac duo mysteria Venerabili Marina revelavit, praesertim ille, quas vidi praevias ad sacram Nativitatem Redemptoris nostri. Connectamus suo ordine, quae ipsa nobis diversis hac de re temporibus scripta reliquit. Incipit ita loquens.

Feriâ tertiâ vespere, vigesimâ sextâ Novembris, hoc anno sexcentesimo vigesimo quarto, vidi, quod illi mei Domini Angeli, qui morantur in aula inaurata, aperirent ejusdem portas, seque praepararent, & omnia, velut pro magna solennitate, disponerent. Prodierunt inde subito alij Angeli Dei magno numero, qui singulari melodiâ & suavitate concinebant Divinas Laudes. Aula spirabat odorem tam caelestem, ut non solum anima, sed ipsa quoque mea natura refocillaretur. Egrediebantur Angeli, quasi supplicantium riu bini, & replebant totum meum cubiculum, atque Oratorium, & adjunctam illi cameram, quin me intermedij parietes impedirent, quò minus ipsos viderem. Post eos prodivit Triqunus Dominus Deus noster, specialiter verò se mihi distinctius representavit Sacratissima Persona Patris aeterni. Veniebat humanam praefereus speciem in eo apparente corpore, quod aliàs dico, esse absque comparatione longè subtilius phantasticis corporibus, quae solent assumere Angeli. Hic Dominus est ingressus Oratori-

um, & accedens ad altare, collocavit in parte ipsius superiore id, quod ferebat in manibus: erat verò patena, instar earum, quibus utitur Ecclesia, sed pretiosissima, & super illam apparebat inanimus puerulus, non excedens longitudinem digiti, qui licet non videretur esse major, indicibilis tamen erat ejusdem pulchritudo, & immentia venustas. Vidi deinde egredientes, ex eadem inaurata aula, plurimos alios Angelos, qui pariter laudes Dei concinebant, & postremò prodivit Sanctissima Virgo, magnâ spectabilis majestate, & speciosissima. Introivit in Oratorium, & prostravit se coram Patre aeterno, procumbens in genua, seque profundè inclinavit, ut quasi fronte contingeret terram: crexit postea caput, provoluta in genua. Tum Pater aeternus se convertit ad hanc Inclytam Virginem, cum patena & Puerulo, in ea posito (sicut se Sacerdos vertere consuevit ad porrigendam Sacram Eucharistiam) dixitque illi: *Domina, vides hic meum aeternum Filium, quem tibi trado, ut in tuis visceribus assumat carnem humanam; suscipe ipsum, ac educa, atque fove, & inservi eidem tanquam Filio meo, ut suo tempore redimat mundum. Ecce confido tibi ipsum, ac trado: novi enim te huic muneri satisfacturam, prout debes.* Virgo se inclinavit profundè, & postquam praebuit assensum, immentus ille Infantulus introivit per Virginis pectus, seque inclusit in purissimo ipsius utero. Egit haec magna Domina: tenerimas Patri aeterno

gratias, pro collato sibi beneficio, & Dominus est illam amplexatus, vocando eam filiam, rursúmque admonendo, ut omnia pro sua obligatione quàm perfectissimè exequeretur. Totus iste sacer comitatus postea intravit aulam, ex qua prodiverat, dum mea anima millenos eliceret affectus, contemplando mysterium, quod viderat. Deus sit benedictus. Amen.

Videtur, non sine quapiam significatione fuisse hic Venerabili Marinæ ostensum, quòd Verbum Divinum, in ea specie, introverit per pectus suæ Sanctissimæ Matris, acsi inprimis cor quæretet; atque inde, nostro loquendi modo, descenderit, ad assumendam carnem humanam, intra purissimum ipsius uterum. Ubi cogitare forsitan aliquis possit, favori ei opinioni, quam gravissimi Theologi existimant esse probabilem, corpus Christi Domini fuisse formatum ex purissimo sanguine cordis Virginis Domine nostræ, qui miraculosè delapsus fuerit, ad destinatum locum virgineorum ipsius viscerum. Verùm tenni meo iudicio, certius esse arbitror, hic nobis indicari sublimissimam dispositionem, & excellentissimos affectus cordis magna Domine nostræ, quibus, audito nuntio Angelico, multòque amplius ipsi, quæ ipsi Deus internè loquebatur, se preparavit ad illud Divinum mysterium: ob quam rationem Sancti Patres, & sacri Doctores dicunt, quòd Virgo Verbum conceperit prius in mente, quàm in ventre; prius in ardenti suo spiritu, quàm in purissimis suis visceribus. Equè stupenda est alia visio, quàm de hac materia habuit uno circiter mense post, ubi, sicut in præcedenti vidit, quem Pater æternus indiderit sensum Virgini Matri, quoad Incarnationem, ita illi modo manifestatum fuit, quid eodem tempore egerit Pater, & Divinus Filius, Christus amabilissimus Dominus noster. Id ipsa sic describit.

Feriâ quintâ, decimâ nonâ Decembris, eodem anno, sub diluculum matutinum, vidi, quòd mei Domini Angeli (non illi qui incolunt aulam auream, sed qui mihi assistunt in meo cubiculo) sese moverent, atque loco pretiosarum, & gemmis refertarum vestium, quibus ipsos video ordinariè indutos, alias gererent elegantiores, acsi pro quapiam se exornavissent solennitate. Dum id considerarem,

vidi magnam Angelicorum spirituum multitudinem ex cælo descendentem, eodem ordine, quo antea, canentium sicut supra dixi: atque ita postremo loco Patrem æternum in eadem specie, & cum pretiosa patena, ac Divino Puerulo in manibus, prout priore vice. Postquam Divina benedictas advenit, omnes Angeli se prostraverunt, terram facie attingentes, & sequè aliis velut regentes (quales enim hinc præcipue confveverunt, tales se mihi exhibent videntes) ob reverentiam mysterij, quod adorabant. Tum Pater æternus alloquitur coram me speciosissimum illum, & admirabilissimum Puerulum, quædam tantæ cum autoritate & maiestate dixit, ut, quamvis mihi manserint impressa, modum tamen, quo sunt pronuntiata, reverentiam, & alios affectus, quos ipsi auditis mea anima sentiebar, sit impossibile explicare. Fuerunt autem ad verbum ista: Fili mi dilectissime, mitto te in mundum, ut redimas, dirigasque, & illumines genus humanum. Eo momento fui edocta, quòd ille Sacrosanctus Puerulus elicuerit actum obedientiæ, & resignationis in voluntatem sui Patris, tam heroicum, omnique ex parte perfectum, ut Pater æternus sibi in eo, super omnia, quæ dici possunt vel cogitari, complacuerit. Progressus est deinde Dominus, loquendo ad Puerulum, his conceptis verbis, quæ appono: Tu es filius meus, mea dextera, meum potens brachium; te ego Regem & Dominum constituo omnium creaturarum, atque Iudicum vivorum & mortuorum.

His dictis Dominus se ad me convertit, mihi que dixit: Et tu, Anima, quid ad hæc dicis? Ego tota eram abiorpta, contempendo ob tantum mysterium; quàm optime tamen potui, respondi Ejus Mostati: Dico, mi Domine, me magnas tibi agere gratias, pro singulari beneficio, quod contulisti humano generi, dando mi hunc Filium tuum, ut ipsum salvarem. In Sancto Filio tuo pariter ago gratias, quòd tantâ charitate dignatus sit acceptare tuum mandatum, nosque tantis suis rebus impensis. Offero me etiam in actione ejusdem indignam, me que in omnibus

per omnia in ipsius regno voluntatem. Tum Dominus, velut acceptando meam exiguam oblationem, affabili vultu ostendit, sibi eam placere, vertitque se ad Angelos, & impetiendo ipsis suam sanctam benedictionem, dixit illis: Angeli mei, do vobis meam benedictionem. Et conversus ad me, benedicensque mihi; subjunxit: Atque tibi, creatura, etiam illam impetior. Postea Divina Majestas, eum in modum, quo advenerat, rediit ad cœlum, cum suis Angelis. Ipsi illum benedicant. Amen.

Quas Venerabilis Marina habuit revelationes de Nativitate Christi, in festis Natalitijs, anni sexcentesimo vigesimo quinti, habuit: quoque anno sequenti, millesimo sexcentesimo vigesimo sexto, adjunctis tamen quibusdam circumstantijs, qua ipsi denuò de hoc sacrosancto mysterio fuerunt manifestata. Alias præterea cum est affectu gratias, concernentes hanc solennitatem. Unde statui, nè idem inutiliter iterarem, referre tantummodo scripta anno sexcentesimo vigesimo sexto, addendo interdum aliquid ex anno sexcentesimo vigesimo quinto, ubi hoc illudque fufius recensetur. Sic igitur ait.

His diebus, ante festa Natalitia, Dominus mihi cepit, ex mera sua bonitate, ostendere, quæ sanctam ipsius antecesserunt Nativitatem, voluitque, ut comitater Sanctissimam Virginem, proficiscentem Bethlehemi versus. Ibat hæc Domina unâ cum suo putissimo Sponso, Sancto Josepho, circumdata à multis Angelis, ipsam comitantibus. Primâ nocte, vigesimâ secundâ Decembris pervenimus ad quoddam hospitium, ubi ejus Majestas cum exigua fuit benevolentia excepta. Domus habebat spatiosam aream, & in singulis lateribus cubicellum satis malè accommodatum, quorum unum intravit Præcellsa Regina, & sedit in podiolo, seu tumulo asurgente ex terra, atque Sanctus Josephus juxta ipsam in sellula. Hospita se gerebat perquam inhumanè, ostendendo, quantopere sibi displiceret, quòd Virgo divertisset in ejus domum. Incluta Virgo, & Sanctus ipsius Sponsus id mirâ tolerabat patientiâ & humilitate. Ibi Sanctissima Virgo magna à

Deo accepit lumina, & intellexit, appropinquare felicem virginæ partus horam. Tota illa nox fuit transecta, assistentibus in cubicello multis Angelis. Deinde vidi, quomodo S. Josephus, orto jam Sole, cum admirabili reverentia, demissione, & modestia, duxerit Sanctissimam Virginem, juveritque conscendere asellum, ac deposito suo pallio, texerit eodem hanc magnâ Dominam, & ipse pallio carens apprehenderit aselli capistrum, atque inceperit antecedere.

Eo die sub vespertum, vigesimâ tertiâ mensis, pervenimus ad aliud divertorium, simillimum quoad fabricam præcedenti, sed prorsus diversum quod attinet ad hospitalitatem. Tabernaria erat mulier corpulenta, quæ mihi ex habitu, & velo capitis videbatur esse rustica. Suscepit Sanctissimam Virginem quàm libentissimè, & exhibendo illi singularem humanitatè, Ingressa est hæc Domina parvum cubicellum, quod erat in uno latere illius atrij. Hospita continuò adfuit, & amantissimè ipsam invitavit, ut veniret, seque calefaceret ad focum, ad quem intrabatur per magnam januam, primariæ in prædicto atrio portæ oppositam. Verùm Virgo, actis magnis pro hoc favore gratijs, non annuit humanæ invitationi, & graciosè atque humiliter se excusavit. Vidi multos itantes ad ignem, & juxta focum, quos omnes apparebat esse pauperes. Erant ibi multæ distinctæ mensulæ, ubi omnes cenabant: suppellex fuit paupertina & rudis, visaque mihi est lignea. Bona mulier sollicitabatur de bene tractanda Virgine, & dicebat hospitiibus cenantibus: Advenit quædam Domipa formosa, modesta, ac discreta, quantum desiderari potest; nescio qualis sit, sed oportet absque dubio esse eximiam aliquam, & spectabilissimam matronam. Omnes libenter rescivissent, quænam esset. Exemit benevola hospita ex quodam repositorio gratiosam scutellam testaceam simplicissimam, quam replevit jusculo, superposuit orbi ejusdem materiæ, attulitque Virgini, cum alio cibo, quem ex ijs, quos pro alijs paratos habebat, selegit quàm optimum, & Celsissima Domina illum cum gau-

gaudio, & magna gratiarum actione suscepit ex manu devotæ rusticæ, atque ostendit se comedere. Ego omnibus aderam, etiâque duæ sociæ, una Monialis, altera sæcularis, quæ me comitabantur. Videbar mihi accipere oblatum cibum, ejusdemque reddere participes socias, urgendo illas, ut accederent ad ipsum sumendum. Sanctissimus Patriarcha Josephus exposuit candidissimum panem instar spiræ, ut inde aliquid sumeret, ad quem & me invitavit.

Totum atrium tunc semper, unâque ille angulus, quem intraveramus, erat plenus Angelis Dei, ut ibi videretur esse cœlum: intra prædictum tamen tempus, præter illos, qui comitabantur Inelytam Dominam nostram, descenderunt ex cœlo duodecim Angeli, aut paulò plures, qui erant ex eminentioribus, & magnam præ se ferebant majestatem. Hi ceperunt canere dulcissimum cantum, resonantibus simul suavissimis instrumentis, quæ juncta vocibus cœlestem edebant harmoniam, & totus textus continebat laudes Dei. Tonus adeò in hæsit meæ memoriæ, ut, si nōssem musicam, existimem, illum à me facile notis musicis exprimendum. Absolutâ musicâ, tradiderunt instrumenta alijs Angelis minoribus, qui pariter aderant. Remanserunt ibi sat diu, assistentes Sanctissimæ Virgini, ipsâmq; gratiosissimè & reverentissimè honorantes, tanquam Reginam suam ac Dominam, ac deinde sunt reversi ad cœlum. Quando adfuit hora discessus, Virgo peramanter valedixit suæ devotæ hospiti, & imponens manum ipsius humero, dixit ei: Omnipotens Deus tibi, Soror, rependat hospitalitatem mihi à te exhibitam; quod quidem fiet. Bona illa mulier, perquam reverenter & humiliter, juvit Sanctissimam Virginem, in conscendendo a se: cum autem inciperet suum iter prosequi, fui mihi penitus erepta, cessante sic visione.

Die vigesimâ quintâ, horâ primâ post mediam noctem, me deprehendi, etiâmq; meas socias in tuguriolo Bethlehemitico, & adverti, Cellissimam Reginam jam perivisse. Tenebat illa sacratissimum suum Filium, pulchriorem, quàm concipi possit,

in suis ulnis, qui tamen plorabat more aliorum infantium, & lachrymabatur: ex oculis quoque Sanctissimæ Matris decidebant copiosæ ac teneræ lachrymæ, servatâ nihilominus maximâ, & plus quàm humanâ vultûs serenitate, & compositione. Vidi cœlos apertos, & in eorum summitate Beatissimam Trinitatem, majestate conspicuam & magnificentiâ verè ineffabili, quæ clarissimè demonstrabat gaudium, & complacentiam, ob recens natum Puerulum. Omne illud spatium, à regio throno Dei, usque ad vile tuguriolum, erat refertum Angelicis spiritibus, & audivi ab eodem Domino, designante Infantem, ipse dici: Iste est Deus vester & Dominus, adorate illum. Tum ea beatorum Angelorum multitudo, quæ mihi apparebat propè infinita, se humiliter prosterens, adoravit cum ineffabili gaudio Divinum Puerum. Ego pariter, licet indignissima, accessi ad ipsum adorandum, advocando sicut meas socias, ut idem facerent, quem admodum etiam fecerunt. Hæc visus extraordinario meam animam affectu solatio, & abripuit in profundam extasim. Quando ex ea redivi, repeti me in meo cubili cubiculo. Deus sit benedictus. Amen.

Secundâ die Natalitiorum festorum, ac si eo solatio, ac devotione, quam feci, quòdque mihi Deus in prædictis mysteriis præstiterit gratiam, fuissim quidpiam promerita, novum mihi contulit beneficium. Audivi in cœlo vehementem strepitum tonitruorum (quæ non erant similia tonitribus, sed suavissima) & ingentem ro-gorem: atque ob experientiam, quam habeo, intellexi, Sacratissimam Personam Spiritûs Sancti velle aliquid operari. Nam quod multoties dixi, apparitiones hæc Domini plerumque antecedit iste facilis strepitus. Descendit ad hoc cubiculum, cum comitatu multorum Angelorum, & intra quandam tamen caliginem, & quædam modo tectus divinâ nebulâ. Postquam ad me pervenit, dixit mihi cum immensa gravitate, simulque ineffabili amore: Virgini, amica mea, mecum, ducam te ad celestem Patriam; & quasi extendens brachia

chium me elevavit, atque Sancti ipsius Angeli me detrepente exornaverunt vestibus, & cultu festivo, sicut aliàs. Ducta sum à Divina Majestate ad cælum, ubi arcè unita Divinæ ipsius Essentiz sum consecuta altissimas cognitiones, de immensis ejusdem perfectionibus, confusè, & in divina quadam caligine. Sic diu hæsi velut immersa lumini, unde me Dominus duxit ad aliam longè eminentiorem altitudinem, ubi me ipsam non novi, & frui sum talibus bonis, ut sufficissent ad conficiendam naturam, meque illic privandam vitâ, nisi ab omnipotenti manu fuisset confortata. Restituta mihi, deprehendi me in eo priorè (satu prædictæ unionis, & exhibuit se mihi idem Dominus spectandū instar Regis splendidissimè exornati. Habebat tres vestes superinductas, easque itâ elevatas, ut extima aliquid retereret de intermedia, atque hæc pariter aliquam discooperiret partem intimæ. Intuita me est Divina Majestas obstupefactam ijs, quæ videbam, dixitque mihi: Scias velim, Anima, me indutum esse potentiâ, charitate, & fortitudine: deceat verò, ut tu, quæ es tota mea, & mea dilecta sponsa, te illis induas, mihi que aliquatenus similis evadas. Ego celeritè, & sollicitissimè respondi. Non mi Domine, non mi Domine, non nisi charitate, & fortitudine. Fiat itâ, dixit Dominus: primam enim, quæ est potentiæ & gloriæ, tibi servabo pro fine vitæ. Reverta ad me ex hoc raptu, me inveni in meo angulo. Benedictus sit Deus. Amen.

Gratiam istam à Spiritu Sancto obtinuit, anno sexcentesimo vigesimo quinto, quam hoc loco retuli, eò quòd se ad eam promerendam videatur disposuisse affectibus erga mysterium Sanctissimæ Nativitatis. Sequentes tres visiones pertinent ad annum sexcentessimum vigesimum sextum. Continuat porro concernentia Christum Dominum, Delicium nostrum, recens natum, & post enarrata alia festorum Natalitiorum mysteria, sic ait.

Vocavit me rutilum Dominus, dicendo: Veni mecum, Anima, videbis solennitatem, quam animæ infantium, quæ sine proprijs meritis, me perfruuntur, propter solam

Vita Mar. de Escob. Pars II.

gratiam baptismalem, hodie celebrant in honorem Pueri recens nati veri Hominis & Dei. Duxit me Divina Majestas ad cælestem Patriam, in eaque collocavit intra palatium separatum, inferius reliquo cælo, quod tamen etiam erat cælum. Vidi ibi obtineri magnâ atque æterna bona, & cognosci possiderique ipsammet Deum quamvis non tam perfectè & excellenter, quàm eo fruuntur cæteri Sancti. Bene advertebatur utriusque statûs discrimen. In hoc palatio conspexi Sanctissimam Virginem mirum in modum ornatam, & pretiosissimis abundantem cimilijs gratiæ ac gloriæ, quæ in suis sacratissimis ulnis tenebat suum Sanctissimum Filium. Sedebat in splendido throno immensæ majestatis, circumdata à millenis Angelis, qui dulcissimè decantabant divinas laudes, & magnalia præsentis mysterij. Ex illo Pueri Deo prodibant divini radij immortalis luminis & gloriæ, qui illustrabant animas eorum fortunatorum infantium, juxtaque ipsorum capacitatem illos reddebant beatos. Infantes longo ordine, & bini, sese invicem sequentes, canebant & laudabant Deum, gratiæque illi agebant pro beneficio nostræ redemptionis, ac deinde profstrati ipsum adoraverunt, tanquam suum Deum ac Dominum, atque Divinus Puer ijs dedit suam sanctam benedictionem.

Die S. Joannis Evangelistæ, quod erat tertium festum Natalitium, mihi similiter Dominus dixit: Veni, Anima, & intereris solennitati, quæ celebratur à Sanctis novi Testamenti, in honorem Verbi in carne nati. Ascendi ad cælum, vidi Christum Dominum jam virum triginta circiter annorum, augustâ spectabilem majestate, & autoritate supremi Regis, sedentem in splendidissimo & pulcherrimo throno. Hic thronus erat impositus curru triumphali, non admodum alto. Trahebatur à sex Sanctis animalibus (licet namque esset species animalium, anima tamen agnoscebat eorum Sanctitatem) candidissimi, & venustissimi coloris. Singula suam in fæmore ferebant diver-

Z

sum

lum infigne. Erant autem Sol, Luna, speculum, crux, clavi, corona spinea. Postea intellexi, quòd representarent Sanctos Evangelistas, & Prophetas. Ducta fuit solennis pompa per circuitum celestis civitatis, Angelorum, & Sanctorum novi Testamenti. Concinebant laudes, in honorem Humanitatis Christi Domini, & præconia ipsius Nativitatis. Musica adeò erat admirabilis ac divina, ut attonitam redderet meam animam. Substitit processio ante thronum Sanctissimæ Trinitatis, & quando advenit ille mysticus currus, Pater æternus suscepit amabilissimè suum Filium, dixitque ipsi: *Sede à dextris meis.* Dominus descendit ex throno, & conscendit ad dextram sui Patris æterni, atque Sanctis, & Angelis, qui illum prostrati in eo cæli pavimento adorabant, tanquam suum Deum ac Dominum, dedit cum ineffabili benignitate suam Sanctam benedictionem.

Eodem die, post prædicta, cum vacarem meæ convetæ orationi, commendando me Sancto Joanni, rogavi illum, ut me, cum esset ipsius festum, commendaret Deo, & intercederet pro mea paupere anima. Cum etenim iste Sanctus tot habuerit revelationes, optabam ut mihi Deus ipso interveniente largiretur lumen, nè errarem in hac vis, quâ me Divina Majestas dignatur ducere. Interea mihi idem Sanctus comparuit, meque salutatam interrogavit: Quid vis, Anima? Benedicte sancte, respondi, ut mihi des eleemosynam. Et extendi manum ad eam suscipiendam. Accipe, dixit ipse, & imposuit in illam nummum elegantem ac pretiosum, quasi aureum, mirè pulchrum & splendentem, quem fortiter intrinxi: & sensi, quòd penetraverit ad meam animam, meque vehementer ditatam bonis repleverit spiritualibus. Pollicitus mihi præterea est Sanctus, se fore meum advocatum. Interrogavi ipsum: Pretiose Sancte, quomodo te non vidi in hodierna pompa? Et respondit mihi: soror, ego ibi incedebam penes Dominum, & juxta currum. Verum sicut hæc non lucent stellæ,

nec videntur præsentem sole, ita ego, coram Majestate Domini non apparui, & propterea non advertisti me adesse. Hoc dicto, Sanctus rediit ad cælum. Laudatur DEUS in æternum. Amen.

Visionem, nunc à me referendam, & postremam de hoc summo mysterio habuit in festo Nativitatis, anno sexcentesimo octavo, quam his verbis descripsit reliquit.

Hoc die me Dominus duxit ad celestem Patriam, & interfui solennitati, que in ea peragebatur in honorem Dei Patris recens nati. Notavi Sacrum ac magnum strepitum, & ordinatissimam Angelorum Dei solitudinem. Alij captabant divinas laudes; alij, nescio quâ ratione, loco globorum ejaculabantur hislas, quæ volantes summe resplendebant; alij evibrabant velut pyrobolos; alij quæ fulgetra suavissimi & lucidissimi ignis: constituerunt solennissimam procellionem, obeuntes totum cælum, atque inde cum magna exultatione descenderunt ad terram, quibus conspectis aufugit tremor internalis cohors, quæ hic vagabatur. Revenierunt ad stabulum Bethlehæmense, repererunt Puerum Deum & Sanctissimam ejus Matrem, maximam demonstrantes gloriam & majestatem. Adhibuit ibi tota Beatissima Trinitas, & Dominus Majestatis mandavit omnibus Angelis, ut illum Puerum adorarent, tanquam suum Deum, & verum hominem, Dominum suum. Omnes humi prostrati in suum adoraverunt, ac deinde sunt osculati ejus pedes, profitentes illum esse Deum & caput Angelorum ac hominum.

Finitâ hac adoratione, vidi advenisse Pastores, qui sanctâ suâ simplicitate, persuasi ab Angelis, ipsum adoraverunt eidemque sua obtulerunt munera. Postea illum adoravi ego, atque etiam nonnullæ, & cæ non paucæ, Moniales, nec non feminae seculares, quæ me comitabantur, cum magna eundem adoraverunt devotione: inter quas agnoscebas meas quasdam amicas, Moniales Sancti Bernardi ex Conventu, dicto de la Fielgas, atque Dominicanas ex Conventu

qui nomen habet à Matre Dei, utroque Civitatis hujus Vallisoletanæ, prætereaq; duos Religiosos diverforû Ordinum. Postremò vidi accedentem quendam virum nobilem, qui adveniebat alijs associatus. Is intravit solus, & adoravit Puerum Deum recenter natum. Alij ipsius comites manserunt foris confabulantes & ridentes, dicebantq; sibi invicem: Videamus, quorsum iste eat. Tum cessavit visio.

CAPUT XLIII.

Ea, quæ ipsi Christus Dominus patefecit, de sacrosancta sua Circumcisione, Adoratione Regum, Præsentatione in templo.

Rogrediens Venerabilis Marina in recensendis, qua illi de Pucro recens nato fuerunt revelata, sic ait, loquendo de anno sexcentesimo vigesimo quinto.

A vigilia sacrosanctæ Circumcisionis hærebam immersa spiritualissimæ contemplationi, infundente mihi Deo singulare lumen, de admirabili resignatione hujus Dei Pueri, & Salvatoris nostri, in sanctissimam voluntatem sui Patris æterni, ad redimendum genus humanum, tantis suis impensis & commodo nostro. Biduo post mihi, dum audirem Missam, Dominus exhibuit spectandum hoc mysterium. Sanctissima Virgo habebat in suis ulnis Sacratissimum suum Filium, quasi tum primum fuisset circumcissus. Flebat tenerè Puellus sentiens vehementem dolorem, & pallens. Inclyta Virgo vultu ad summam gravitatem composito fundebat lachrymas, atq; portigebat Filio Dei & suo putissima ubera, acsi ipsum conaretur pacare: animadvertebatur verò in Domina commiseratio, ob dolores Filioli, penetrans illius animã. Hic mihi Deus profundam, & præter mortem claram contulit cognitionem, ut intelligerem internam constitutionem Divini istius Infantis, & Sacratissimæ Ipsiæ Matris. Agnovi in illo manifestè actum heroicum, & voluntatem promptissimam, ad obediendum suo Sanctissimo Patri, quã se offerebat, ad perpetuendam hominum causã mortem & crucem. Sacratissima quoque Virgo, quod ad ipsam attinebat, acceptabat eandem obedientiam, atque

Vita Mar. de Escob. Pars II.

tanquam suum Filium, cui suam tribuerat carnem, ferventissimis actibus in id ipsum offerebat Patri æterno.

Ego, hoc spectaculo tenerrimè commota, accessi ad Dominum, dixique ipsi blandè ac dolenter: Cùm Tua Majestas posset tot alijs modis mundum redimere, vel unicã sanguinis guttã, aut unã lachrymulã, quid opus fuit pretio tot dolorum, & contumeliarum? Sacrosanctus Puer mihi exterius nè verbum est locutus, verùm tanquam Deus arcano, & penetrante sermone mihi dixit: Itã omnino est, Soror, sicut dicis, nihilominus tanta pati volui, ut obedirem Patri meo æterno, glorificando ipsum his doloribus, & ostendendo hominibus, quantopere à me diligantur, ut illos obligarem ad mihi respondendum, me amando, mihiq; serviendo. Hoc audiens appropinquavi magis ad meum Dominum Puerum, egi illi gratias pro beneficio nobis præstito, optavi osculari ejus pedes, & quæ fuit immensa ipsius benignitas, sum illos osculata. Quando accessi, vidi quòd mysticè in ijs gereret signa suorum vulnerum: mysticè, inquam, quia re ipsã nec erant vulnera, neque signa visibilia. Fuit mihi significatum, quòd, sicut ab instanti suæ sacrosanctæ Incarnationis Dominus præsentis habuit suos cruciatus, itã quoque habuerit pedes oblatos, & præparatos ad clavos, quibus suo tempore fuerunt transixi. Ob hanc visionem sum sat longam passã ecstasim, atque dum ad me redivi, erat tempus sacræ Communionis.

Postea in festo trium Regum, mihi Divina Majestas dignata est manifestare mysterium